

Arrest

nr. 146 495 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BRULEIN, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 108 885 van 2 september 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -zo stelt hij o.a. bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen omdat hij in een niet-Islamitisch land verbleef en omdat vertrek uit het leger strafbaar is- en volgende documenten neer: een bevestigingsbrief van zijn dorpsgenoten, twee certificaten van de medailles die hij ontving gedurende zijn legerdienst, een lidkaart van de partij Khalq, een stemkaart, een brief over de promotie die hij maakte in het leger, een aanstellingsbrief van het leger, en drie enveloppen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij omwille van zijn banden met het Afghaanse politiekorps bij terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de Taliban, wordt erop gewezen en beklemtoond dat verzoekers vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Noch het feit dat verzoeker zijn initiële vrees herhaalt, noch de stukken die hij in het kader van zijn

tweede asielaanvraag neerlegt, kunnen, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, de vastgestelde ongeloofwaardigheid opheffen. Wat betreft de twee certificaten, de lidkaart, de bevorderingsbrief en de twee foto's die verzoeker aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, wordt vastgesteld dat deze stukken onvoldoende bewijskrachtig zijn. Al deze stukken betreffen immers verzoekers militaire carrière in de jaren 80, die geen verband houdt met zijn verklaarde carrière bij de politie of zijn verwantschap waarop hij zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban stoelt, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt wat de aanstellingsbrief betreft, welke slechts een onderdeel van verzoekers relaas betreft dat slechts zijdelings verband houdt met de aangebrachte asielmotieven. Het document is overigens, zo wordt vastgesteld, slechts een kopie, waarvan de authenticiteit en herkomst op geen enkele wijze kunnen worden nagegaan en bijgevolg is, zo luidt de beslissing, zowel de bewijswaarde als de bewijskracht van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Met betrekking tot de bevestigingsbrief wordt geoordeeld dat deze evenmin het geloof in verzoekers asielmotieven kan herstellen. Dienaangaande wordt gewezen op verzoekers verklaring dat hij zijn moeder de verklaring liet opmaken om ze vervolgens ter ondertekening voor te leggen aan de prominenten van het dorp, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Tevens wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen. Betreffende de neergelegde stemkaart wordt verwezen naar diezelfde informatie en opgemerkt dat dit document reeds inhoudelijk werd beoordeeld gedurende verzoekers eerste asielaanvraag en toen werd vastgesteld dat de waarde van het stuk sterk werd aangetast door verzoekers verklaring hierover. Het feit dat verzoeker nu het origineel neerlegt, verandert niets aan deze beoordeling, aldus de commissaris-generaal, die stelt dat de neergelegde stukken bij verzoekers huidige asielaanvraag de vastgestelde en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bedrieglijkheid van de in zijn eerste asielaanvraag aangebrachte asielmotieven niet kunnen opheffen. Betreffende verzoekers verklaring dat zijn vertrek uit het Afghaans leger strafbaar is, wordt erop gewezen dat verzoeker deze kwestie gedurende de twee gehoren die hij had op het Commissariaat-generaal niet vermeldde, hoewel hij hiertoe ruim de kans had. Dat verzoeker nu alsnog deze vrees aandraagt, ondermijnt, zo wordt gesteld, aanzienlijk het geloof in zijn verklaringen. Bovendien, zo wordt eraan toegevoegd, blijkt uit het asielrelaas dat verzoeker gedurende zijn eerste asielaanvraag uiteenzette dat verzoeker naar eigen zeggen na zijn ontslag uit het leger nog meerdere jaren in Afghanistan doorbracht zonder dat hij melding maakt van vervolgingsfeiten die uit zijn ontslag uit het leger zouden voortvloeien. Dat verzoeker daadwerkelijk vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij het Afghaanse leger vaarwel zei, kan derhalve niet aanvaard worden, aldus de commissaris-generaal, die voorts stelt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Afghanistan vervolging zou kennen omdat hij enige tijd in een niet-Islamitisch land doorbracht. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker zijn these dat de Taliban en gelijkaardige troepen hem om deze reden zouden vervolgen allerm minst uitwerkt, en merkt op dat het louter uiten van een blote bewering allerm minst volstaat om aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging is. Tot slot wordt vastgesteld dat daargelaten de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde foto's tonen (een jonge) verzoeker in een militair uniform, in een klaarblijkelijk ver verleden, doch niets meer dan dat.

Betreffende het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikel "‘teruggestuurde’ Afghaanse asielzoeker vermoord door Taliban" d.d. 14 oktober 2013 en verzoekers stelling dat hij zich in dezelfde onaangename en levensbedreigende situatie als de vermoordde Aref bevindt, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan verzoekers verklaarde problemen met en vrees voor de Taliban geen geloof kan worden gehecht, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 108 885 van 2 september 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. De Raad wijst er ook op dat een dergelijke verwijzing naar algemene artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, geheel in gebreke.

De kopie van een enveloppe toont louter aan dat verzoeker vanuit zijn land van herkomst post toegezonden kreeg.

De overige door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Op 18 mei 2015 laat verwerende partij een aanvullende nota geworden met actuele informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015.). Deze informatie werd dezelfde dag overgemaakt aan de verzoekende partij.

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2015, stelt verzoekende partij dat zij verwijst naar de schriftelijke procedure en geen commentaar heeft op de beschikking. Aan verzoekende partij wordt uitdrukkelijk gevraagd of zij nog andere opmerkingen heeft. Daar verzoekende partij zich ter terechtzitting van 22 mei 2015 beperkt tot het verwijzen naar de schriftelijke procedure en stelt geen commentaar te hebben op de beschikking, zonder dat zij daadwerkelijk opmerkingen aangaande de in de beschikking van 24 maart 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Verwerende partij stelt dat zij geen commentaar heeft op de beschikking.

1.6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS